

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

Sayı 425 ■ 3 Aralık 2011 ■ Fiyatı: 1 TL

Açlık sınırı ayda 1004 TL
Asgari ücret 677 TL

ASGARI ÜCRETTEN VERGİ KALKSIN

■ 1 Ocak günü
asgari ücret brüt
796,50 TL idi

■ Bunun 119.48
TL'si sosyal
sigorta kesintisi

■ 113 TL'si vergi!

■ Net ücret
658,95 TL

■ Kesintilerin
toplamı 237,79 TL

■ AKP hükümeti
2012'de yüzde 3
zam diyor, bu

günlük olarak bir
simit parasından
az.

■ Asgari ücret
bin lira olsun,

■ İnsanca
yaşayalım!

**Dersim'e
uygarlık
götürülürken**

Ahmet Kılçı

S10

**Devrim bir
süreçtir**

S4/8

**Yetmez
ama evet**

S6-7

İşçi sömürsü artıyor

İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası'nın yaptığı bir araştırmaya göre işçilerin sömürsü çok büyük bir hızla artıyor.

Araştırmaya göre Türkiye'nin milli geliri içindeki payı yüzde 52.67 olan en büyük 1.000 şirket 1998 yılında çalıştırdığı işçi başına 577 TL kâr ederken bu 2010 yılında 12 bin 178 TL'ye yükseldi. Yani, 21 kat arttı.

En büyük 1.000 şirket milli gelirin yüzde 52.67'sini oluştururken KOBİ denen 412 bin şirket ise yüzde 47.33'ünü oluşturmaktadır.

%114

Türkiye'de şirketlerin topla kârı 2008 yılında 16 milyar TL iken 2010 yılında yüzde 114 artarak 34 milyar TL oldu.

Sanayi üretiminde ise ilk bin şirket

ile 412 bin şirketin payları yarıyarıya. Bu sayılar açıkça iki şeyi gösteriyor.

Birincisi, Türkiye kapitalizminin işçi başına kârının 12 yılda yüzde 21 artması bu en büyük 1.000 şirkette çalışan işçilerin sömürsü oranlarını da gösteriyor.

İkincisi, KOBİlerin gelişmesi, **Anadolu Kaplanları** gibi iddialar sadece boş birer yalan.

Türkiye'de ekonominin yarısı ilk 1.000 şirkete dayanıyor. Yani ülkeyi bu 1.000 şirket ve onların yöneticileri yönetiyor.

Bariş savunan KESK başkanına

6 yıl hapis:

21 Aralık'ta grev var!

Kürt sorununu sınıfsallıktan uzak sadece bir kimlik sorunu olarak görenler yanılıyor. 232 bin kamu emekçisinin üye olduğu Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun başkanı Lami Özgen' "terör örgütüne üye olmaktan" dolayı 6 yıl hapis cezası verildi. Özgen, bariş savunan Kürt bir sendikacı.

3 Aralık'ta 40 ilde düzenlenen gösterilerde KESK Başkanı Özgen'e verilen ceza protesto edildi. Kamu emekçileri baskıları karşı tutuklu üyelerinin serbest bırakılması, kamuda iş güvenliğinin sağlanması ve ticaretlerin insanca yaşayacak bir düzeye yükseltilmesi için 21 Aralık'ta greve çıkıyor.

33 üye ve yöneticisi "KCK davasında" gözaltına alınan ve tutuklanan KESK, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı için mücadeleyi başlatan, Kürt ve Türk emekçilerin birlikte örgütlendiği bir sendika.

Kurulduğu gündün bu yana anadilde eğitim hakkını savunan, bundan dolayı hem rakip sendikalar hem de içindeki ulusalcılar ve milliyetçiler tarafından karalanan KESK'in başkanına verilen ceza ile devlet hem işçileri bölmek hem de militan bir sendika olan KESK'i geriletmek istiyor.

27 yıldır büyük ekonomik kaynaklar yutan ve milyonlarca çalışan için fakirlik kaynağı olan savaş, işçilerin örgütlenme haklarının gasp edilmesine, devletin sendikal mücadele üzerindeki baskısını artırmasına da neden oluyor.

Savaşı meşru kılmaya çalışan Türk milliyetçileri ve ulusalcılar işçi sınıfını Türk-Kürt diye bölerken, sendikal hareket diplerde sürünüyor.

İnsanca bir yaşam için KESK'in 21 Aralık'ta gerçekleştiği grevi desteklemeliyiz. 21 Aralık'ta ne denli etkili ve yaygın bir grev olursa, bariş o kadar yaklaşır.

İnsanca yaşayacak asgari ücret için mücadeleye

Asgari Ücret Tespit komisyonu, 2012 için geçerli olacak asgari ücreti belirlemek üzere toplandı. Patronlar ve hükümetin karşısında işçileri Türk-İş'in temsil ettiği komisyondan yüzde 3 zam kararı çıkması bekleniyor. Bu, ayda 51 liralık bir artış demek. Yani, günde bir simit parasından daha az.

2012 için yapılan enflasyon tahminleri %7 civarındayken, hükümet temsilcileri asgari ücretteki artışın her dönem enflasyonun üzerinde olduğunu iddia ediyor. Yani, yalan söylüyor. Üstelik asgari ücrette enflasyon oranında zam yapılsa bile bu çalışanların hayat koşullarını

düzeltemeye yetmeyecek. Türk-İş'in hesaplamalarına göre açık sınırı ayda 1004 TL, yoksulluk sınırı ise 3 bin TL'den fazla iken, zam sonrası asgari ücret 888 TL olacak ve yine açık sınırının altında kalacak.

Türkiye'de sigortalı olarak çalışanların yaklaşık yarısı, yani 4 milyon insan asgari ücrete tabi. Bu, aileleri de göz önüne alındığında 14 milyon insanın açık sınırının altında yaşaması demek. Asgari ücret aynı zamanda ortalama ücreti de belirleyen önemli bir faktör olduğundan, yapılan düşük zamlar yoksulluğun çalışan tüm kesimlere yayılmasına neden oluyor.

Türk-İş dahil tüm işçi sendikaları yüzde 3'lük zammın yetersiz olduğunda hemfikir. Öyleyse, asgari ücretin insanca yaşamaya yetecek düzeye çekilmesi için birlikte mücadele etmenin zamanıdır. İşçilerin ürettikleriyle büyüyen sermayenin yoksulluğu dayatma politikasına karşı tüm çalışanlar iş yerlerinde ve sokakta seslerini yükseltmelidirler. Tüm sendikalar bir araya gelmeli ve somut talepler için harekete geçmelidirler. Üreten sınıfın birleşik mücadelesinin karşısında hiçbir güç duramaz!

Yoksulluğun dayatılmasına son! İnsanca yaşamak istiyoruz!

4 sayı bayilerde!

DSİP KADIN KONFERANSI

10.00-12.00
Kadınların ezilmesinin toplumsal kökenleri
12.00-13.00 yemek arası
13.00-15.00
Kapitalizm ve cinsiyet politikaları
15.00-15.30 Mola
15.30-17.30
Kadınların kurtuluşu;
mücadele deneyimleri ve perspektifler

Sosyalizm olmadan kadınlar kurtulmaz, kadınlar kurtulmadan sosyalizm olmaz!

10 Aralık 2011 (Cumartesi)
İFMC Lokali İstiklal Cad. Ayhan Işık Sokak
Beyoğlu-İstanbul

'Kardeşlik-Adalet-Barış' yürüyüşü doğru mücadele hattını gösterdi

26 Kasım'da İstanbul'da Barış İnsiyatifleri'nin eylemine katılan yüzlerce kişi "kardeşlik, adalet, barış" diye haykırdı. Kitlese katılımlı, netliği ve kararlılığıyla öne çıkan bu eylem, sosyalistleri, demokratları ve müslümanları barış için yan yana getirerek, önümüzdeki süreçte Kürt sorununun izlenecek doğru mücadele çizgisini gösteriyor: Barış isteyen

herkesi Kürtlerin haklarını tanıyan demokratik bir anayasa, PKK ile devlet arasında dolaysız açık müzakerelerin başlaması ve silahların susması talepleriyle birleştirmeliyiz.

26 Kasım eylemi 1,5 aylık kampanyanın ürünüydü. Yürüyüşün örgütlenmesi için birçok üniversitede ve ilçede geniş katımlı toplantılar yapıldı. Sokaklar binlerce stick-

erla kaplandı. Yürüyüş boyunca koraj büyüdü ve Beyoğlu'ndan geçen kalabalık tarafından desteklendi.

Barış İnsiyatifleri, Şubat ayında kitlese barış gösterisi için yeni bir kampanyaya başlıyor. Barış sürecinin hızlandırılması, Batı'da silahları sürdürmek isteyenlerin seslerini yükseltmesinden geçiyor.

Banşa mesafe koymayan Muhammed Cihad'a tahliye yok!

TSK'nın sınır ötesi operasyonlarına karşı çıkmak için katıldığı bir barış eyleminde gözaltına alınan Muhammed Cihad Saatçioğlu'nun 43 ayrı suç iddiasıyla yargılandığı davanın ilk duruşmasında, mahkeme tutuklu yargılamanın devamına karar verdi.

Mahkeme tarafından talep gönderilmesine rağmen, cezaevinin keyfi uygulaması sonucu Muhammed Cihad Saatçioğlu bugün Çağlayan Adalet Sarayı'nda görülen davanın ilk duruşmasına getirilmedi.

Bu arada, bu uygulamaya itiraz etmek üzere Tekirdağ Cezaevi'ne giden yakınları, kendilerine görüş yasağı getirildiğini öğrendiler. Buna göre, Muhammed Cihad'ın eşi Zeynep Pekiner ve annesi Huda Kaya'ya birer yıl, kardeşi Mücahid Saatçioğlu'na ise 6 aylık yasak getirildi.

Muhammed Cihad'ın avukatı Okan Kadir Bektaşoğlu 43 suçu tek bir eylemde işlemek için "Süpermen" olmanın bile yetmeyeceğini söyleyerek, müvekkiline yöneltilen "terör örgütü üyeliği" suçlamasını reddetti. Mahkeme, Cihad'ın tutukluluğunun devamına karar verdi. Bir sonraki duruşma 1 Şubat 2012'de görülecek.

Şikeyi aklayan meclis çetelerden yana

Yaklaşık 5 ay önce futbol kulüplerine dönük başlatılan gözaltı ve tutuklama dalgası çokça tartışma başlatmıştı. Yürütülen operasyona ilişkin, itibarsızlaştırma çabasına girenler, bunun Türk futbolunu bitirme amacı güttüğünü ileri sürmüşlerdi. Onlar gözaltına alınanları (başta Aziz Yıldırım olmak üzere) dürüst ve örnek yaşam tarzına sahip kişiler olarak savunuyordu. Oysa şike soruşturması iddianamesinin tamamlanmasıyla ortaya çıkan tablo, Türk futbolunun da tutuklananların da temiz olmadığını delilleriyle birlikte göz önüne serdi.

İddianamede FB, BJK, Mersin İdman Yurdu, Manisaspor, TS, Sivasspor,

Giresunspor, İstanbul Büyükşehir Belediyespor olmak üzere 7 takım yer alıyor. 93 sanığın yer aldığı iddianamede Giresunspor yöneticisi Olgun Peker ve Fenerbahçe yöneticisi Aziz Yıldırım suç örgütü kurmak ve liderliğini yapmakla suçlanıyor. Yıldırım için 51 yıldan 138 yıla varan hapis cezası isteniyor.

Soruşturmaya dâhil olan gizli bir tanık aynı zamanda Ergenekon davasının da gizli tanığı. Bu tanık, mafya lideri Ergenekoncu Sedat Peker ile Fenerbahçe kulübü Aziz Yıldırım arasındaki gizli ilişkileri de ifşa etti.

Bugün şike soruşturmasına dâhil olan isimler ihtimal buz dağının

görünen kısmı.

Türkiye'de futbol, derin devletin ve çetelerin cirit attığı ve iç içe geçmiş bir sistem olmuş. Bu nedenle mecliste şikeye karışan işadamlarına ve çete liderlerine neredeyse af niteliğindeki yasa AKP, CHP, MHP ve BDP'nin oylarıyla jet hızıyla çıkarıldı. Kamuoyunun büyük tepkisi üzerine şike yasasını cumhurbaşkanı veto etmek zorunda kaldı. AKP milletvekilleri, kirli yasaya sahip çıktı ve hemen Gül'ün vetosuna itiraz etti.

Halk temizlik istiyor. Meclisteki dört parti ise para babalarının isteği doğrultusunda davranıyor.

Hrant için adalet için! 26 Aralık'ta aynı saatte, aynı yerdeyiz

Tetikçilerle sınırlı tutulan Hrant Dink davasında sona gelindi. Cinayetin işlendiği bölgedeki telefon kayıtları uzun bir hukuk mücadelesinin sonunda mahkemeye teslim edildi. Kayıtların incelenmesinin ardından yavaşca.

Dink ailesinin avukatları davanın, Ergenekon davasıyla birleştirilmesinin eleştiriyor.

Öldür diyenlerin yargılanması için 26 Aralık Pazartesi günü saat 10.00'da Beşiktaş İskele Meydanı'ndayız.

www.marksist.org

devrimci, antikapitalist haber yorum portalı

Türkiye'den ve dünyadan günlük haberler
Kültür yazıları, kitap ve film tanıtları
devrimci marksist teori
dosyalar
Emek haberleri

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST GAZETE
sosyalist işçi'ye
abone olun

Parti ve Sınıf - Chris Harman
broşürü kazanın

- Darbelere, ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Kürt özgürlük hareketinin yanındaysan,
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallere karşıysan.

DSiP'e katılın, sosyalizme güç verin

● devrimci sosyalizme güç ver

● başka bir dünya mümkün

dsip.org.tr

Ortadoğu Devrim sürüyor

Burjuva basınının yanı sıra solda da, özellikle ulusalcı solda "ortadoğu devrimlerinin bittiği ya da zaten bu bölgede devrimci bir dalganın hiç olmadığı iddiası artarak sürüyor.

Her siyasi bakış kendi durduğu yerden gelişmelere bakar.

Şimdilerde örneğin Mısır, Tunus ve Fas'ta seçimlere bakarak, seçimlerden **Müslüman Kardeşler** örgütlerinin başıyla çıkması gösterilerek devrimler görmemezlikten geliniyor.

Türk ulusalcı sosyalistleri de tam bunu yapıyor.

Oysa gelişmelere farklı bir açıdan baktığımızda tamamen farklı bir durum görebilirsiniz.

● Mısır:

Bir yandan seçimlerde **Müslüman Kardeşler** ve **Selefilerin İslamcı Nur Partisi** önde gitmesine rağmen **Tahrir Meydanı**'nda yığınsal eylemler askeri komitenin çekilmesi için mücadele ediyorlar.

25 Ocak'ta ortaya çıkan devasa mücadele isteği devam ediyor.

● Tunus:

Gafsa maden vadisinde yığınsal bir mücadele var. Madencilik Tunus devriminin ilk talebi olan "çalışma hakkı" istiyorlar.

● Libya:

Kaddafi'nin devrilmesi için savaşan devrimci güçler **Geçici Hükümet**'i ve yaptığı antlaşmaları tanııyorlar. Bu silahlı güçler karşısında merkezi hükümet oldukça zayıf durumda.

Sosyal talepler giderek artıyor.

● Suriye

Esad rejiminin gadadrılığı karşısında hareket geri çekilmiyor, aksine büyüyerek devam ediyor. Ordudan çok sayıda insan göstericilerin yanında yer alıyor.

Emperyalist güçler Libya'da olduğu gibi **Esad** rejiminin aşağıdan bir hareketle yıkılması olasılığına karşı müdahale eden bahsediyor.

● Yemen:

Son gösterinin ismi "**devimimiz devam ediyor**" idi. Yemen devrimcileri **Saleh** rejimi ile uzlaşmalara karşı çıkıyorlar.

● Fas:

Seçimleri **Müslüman Kardeşler**'in örgütü **AKP** kazanmasına rağmen halkın çoğunluğu seçimleri boykot etti.

● Bahreyn:

Bütün ağır baskılara rağmen ayaklanan yığınlar mutlaka kazanacaklarına inanarak her gün gösterilere devam ediyorlar.

● Suudi Arabistan Krallığı:

Bölgenin bu en gerici ülkesinde **Katifer** ayaklandı. Suudi Arabistan'da krallığın yıkılışı en büyük gelişme olacak.

1 Bakınız S. 8

Britanya'da son 80 yılın en büyük grevi

Britanya'da ekonomik krizin ardından milyarlarca poundluk kurtarma fonlarını bankalara veren hükümet, bütçe açığını kapatmak için işçi sınıfına kemer sıkma politikaları ile saldırmaya devam ediyor. Ancak Thatcher döneminden beri sessiz ve güvensiz bir durumda olan işçi sınıfı önce başlayan yerel direnişler, sonra başını kamu çalışanları sendikalarının çektiği ülke çapında grevler, Haziran'da gerçekleşen ve pek çok sendikanın birlikte gerçekleştiği büyük bir grevin ardından 30 Kasım'da daha da geniş çaplı bir grev ile egemen sınıflara meydan okudu.

Dipten gelen dalga

Ekonomik krizde an ağır darbelerden birini alan Britanya'da Ekim 2010'da Liberal-Muhafazakâr hükümet 2. Dünya Savaşı'ndan beri ülkenin gördüğü en ağır kemer sıkma politikalarını yürürlüğe koymuştu. Kemer sıkma politikaları, beş yıllık bir süre içerisinde kamu harcamalarından 83 milyar Sterlin kısıntıya gidilmesi, 490 bin kamu çalışanın işten çıkarılması, emeklilik yaşının ve vergilerin artırılması gibi uygulamalardan oluşuyor. İşçi sınıfı ise bu saldırıya Londra'da, 26 Mart'ta 250 bin kişinin katıldığı bir gösteri ile yanıt vermişti. Hemen ardından da genel grev tartışmaları sendikalarda yapılmaya başlanmıştı.

26 Mart eyleminin ardından gerçekleşen 30 Haziran kamu çalışanları grevine katılmı 750 bin kadar olmuştu. Bunu bir başlangıç olarak gören işçiler grevin ardından sendikalarda daha geniş çaplı bir grev tartışması yapmaya başlamıştı. Bu tartışmaların da bir sonucu olarak hem yerel direnişler arasında koordinasyonu sağlamak hem de 30 Kasım grevinin örgütlemek için 19 Kasım'da Londra'da 1200 delegenin katıldığı "Direniş Birleştirir Konvansiyonu" oluşturuldu. Her bir delege kendi işyeri, okulu, sendika şubesi veya yerel direniş biriminin desteğini almak şartı ile konvansiyona katıldı. 30 Kasım'ın yaygınlaştırılması ve örgütlenmesi bu konvansiyon ile

gerçekleştirildi ve bundan sonra da diğer direnişleri koordine etmeye devam edecek.

Grevin çapı

30 Kasım grevine giden sürecin bir ayağı **Direniş Birleştirir Koalisyonu** iken bir diğer ayağı da Britanya'da sendikaların işleyişi. Grev katılıp katılmayacaklarına karar vermek üzere pek çok işyerinde 2-3 hafta boyunca sandıklar kuruldu. Grev oylaması, 1.3 milyon üyeli **Unison** kamu emekçileri sendikası yüzde 78 evet oyu ile, 600 bin üyeli **GMB** sendikası yüzde 84 evet oyu ile, 1.5 milyon üyeli **Unite** sendikası yüzde 75 evet oyu ile sonuçlandı. **Üye sayıları toplamda 3 milyon işçiyi aşan 14 sendika greve destek verdi.** 290 bin üyeli **PCS** sendikası, 295 bin üyeli **NUT** öğretmenler sendikası, 120 bin üyeli **UCU** üniversite çalışanları sendikaları da bunlar arasında. **FBU (İtfaiye Çalışanları Sendikası)** gibi oylama sonucu greve katılmama kararı alan sendikalar da mevcut. Britanya'nın en büyük sendikası

olan **Unite**'in genel sekreteri **Len McCluskey**, "30 Kasım'dan sonra hükümet uygulamalarına devam ederse biz de devam etmeliyiz. Koordineli bir sanayi direnişine ihtiyacımız var" dedi. **PCS Genel Sekreteri Mark Serwotka** ise "son 80 yılın en büyük grevinin eşliğindeyiz" demişti 30 Kasım'dan önce. **GMB Genel Sekreteri Pau Kenney** grev kararının alınmasının ardından yaptığı konuşmada "Sanayi eylemi için daha önce gerçek anlamda hiçbir zaman oylamaya gitmemiş sendikalar bu kez ülke tarihinin modern zamanlarda gördüğü en büyük grevlerden biri için oylamaya gitti" tespitini yaptı.

Hayat durdu, yüzlerce yürüyüş yapıldı

30 Kasım'daki grev Britanya'da 1926'dan beri görülen en büyük kitle grevi oldu ve 2,5 milyonu aşkın kamu çalışanın katıldığı tahmin ediliyor. Grev nedeniyle devlet okullarının yüzde 60'ı açılmazken, ulaşım sektöründe özellikle hava ulaşımında grev nedeniyle ciddi zorluklar yaşandı. Hastanelerde ise acil olmayan operasyonların yüzde 25'i gerçekleştirilmedi.

Grevin yanı sıra bütün büyük şehirlerde gösteriler gerçekleşti. Ülke çapında toplam 500 bin civarı işçi ve öğrencinin katıldığı gösterilerin en kalabalığı 50 bin kişi ile Londra'da gerçekleşti.

Muhafazakâr Parti lideri, **Başbakan Cameron** ve egemen medya ise tam aksi bir propaganda yapıyor. Rakamlarla kaç işyerinin ve hastanenin açık kaldığını, uçuşların ne kadarının etkilenmediğini anlatarak grevin neredeyse hiçbir etkisinin olmadığını ve düşük yoğunluklu katılım olduğunu söylüyor!

Belli ki 1926'dan sonraki en geniş katılımlı grevin oluşturduğu güven işçi sınıfının mücadele düzeyini artıracak ve yine belli ki egemen sınıflar vakit kaybetmeden bu güveni yok etmeye çalışıyor.

Britanya'da sınıf mücadelesi kızışıyor.

Özdeş Özbay

Suriye İsyan silahlanıyor

Esad rejimi bir yandan Batılı emperyalist ülkelerin tehditleri ile karşı karşıya, diğer yandan da Türkiye ile birlikte **Arap Birliği**'nin tehdidi ile karşı karşıya.

Emperyalistler ve Arap Birliği Suriye'ye karşı bir dizi yaptırım yapmaya hazırlanıyor. Bu satırlar yazılırken Esad rejimi **Arap Birliği**'nin koşullarını kabule değini ilan etti.

Arap Birliği'nin ve Türkiye'nin yaptırımlarından yandan Suriye halkının canını yakacak ama diğer taraftan da iktidardaki Baas kliğinin üyelerinin canı yanacak. Bu nedenle rejim **Arap Birliği**'nin taleplerini kabul etmeyi kabul eder gibi görünmekte.

Ne var ki Esad daha önce de çeşitli defalar reformlar yapacağını, şiddet kullanmayacağını, tutukluları serbest bırakacağını söylemesine rağmen bunlar daha sonra hiç gerçekleşmedi.

Halkın mücadelesi

Esad rejiminin karşısındaki asil tehdit halkın mücadelesi. Suriye halkı aylardır sokaklarda, binlerce ölüye rağmen onlarca kentte gösteriler artık her gün gerçekleşiyor.

Esad rejimi göstericilere karşı sadece polis ve askeri değil, elindeki en elit birlikleri ve tankları kullanıyor. Buna

rağmen gösteriler durmuyor.

Bu arada Suriye ordusundan her gün çok sayıda asker ve subay kaçarak göstericilerin saflarına katılıyorlar.

Muhalefetin burjuva önderliği batılıların Libya'da olduğu gibi askeri müdahalesini istiyor. Bunu açıkça ifade ediyor. Burjuva liderliğin bu çağrısı bazılarının Suriye'deki tüm hareketin emperyalist müdahale istiyor yorumu yapmalarına neden oluyor. Bu yorumu yapanlar zaten Esad

rejimini anti emperyalist olarak tanımlayanlar.

Esad rejiminin antiemperyalistliği tam bir uydurma Kaddafi ya da Saddam ne kadar antiemperyalistse Esad rejimi de o kadar anti emperyalisttir.

Lübnan'da Filistinlileri katleden, falanjlara yardımcı olan bir rejim nasıl tutarlı anti emperyalist olabilir.

Suriye'de geleceği halkın örgütlenme ve mücadele yeteneği belirleyecek.

Füze Kalkanı silahlanmayı kışkırtıyor

ABD ve Rusya'nın karşılıklı olarak nükleer silah stoklarını yüzde 25-30 oranında azaltmasını öngören anlaşma sevinçle karşılanmıştır. Sevinmek için pek de bir neden olmadığı kısa sürede görüldü:

Füze kalkanı yeni bir silahlanma dalgasını başlattı. NATO'nun füze kalkanına karşı çıkan Rusya'da yeni erken uyarı füze sistemini harekete geçirdi. Füze kalkanı da bir tür "erken uyarı sistemi". Sistem bir savunma ihtiyacı olarak gösterilse de füzelerin karşılımlarına konulduğu ülkeler için bir tehdit anlamına geliyor.

Nükleer başlıklı, "hedefi" saniyeler içinde vurabilen füzelerin üretiminde başlayan çılgınlık tüm dünyada silahlanma yarışını hızlandırıyor. Silahlanma ekonomisinin yön verdiği küresel kapitalizm 3. Dünya Savaşı'nın koşullarını hazırlıyor. İncirlik'te ABD üssündeki atom bombalarından kurtulmak gerektiği gibi Malatya'da radar üssü kurulan Füze Kalkanı'ndan da, tüm nükleer silahlardan da kurtulmak gerek. Savaş karşıtı hareket küresel haydutların karşısına dikilmeli.

İran'a karşı savaş ittifakı

İran'a karşı Batı emperyalizminin ablukası artıyor. İngiltere'de hükümet kendi bankalarına ve finans kuruluşlarına İran bankalarıyla iş yapmalarını konusunda ultimatöme verdi. ABD ve Kanada'da aynı kararı aldı. Milliyetçilerin eçlilik binasını işgal etmesini gerekçe olarak kullanan İngiltere, Avrupa birliği'ni topladı ve AB'de İran'a karşı ekon-mik yaptırımlar cephesine katıldı.

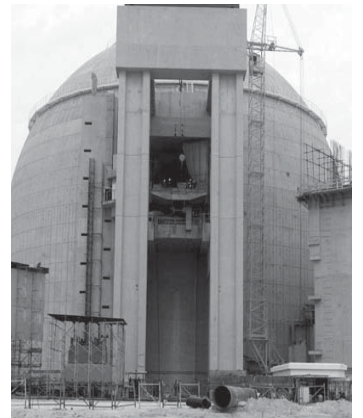
Kendileri birer nükleer güç olan, İsrail'in nükleer gücünü destekleyen ve silahlarını pekiştiren Batı emperyalizmi, İran'ın nükleer silah üretmeye yaklaştığı yönündeki BM

raporunu kullanarak Ahmedinejat ve arkadaşlarından kurtulmak istiyor. Ekonomik yaptırımlar, her an askeri müdahaleye dönüşebilir.

Milliyetçi öğrencilerin İngiliz konsoloslüğünü işgal etmesine göz yuman Ahmedinejad rejimi ise İran karşısındaki savaş ittifakına kafa tutarak kendi iktidarını sağlamlaştırmak istiyor. Ahmedinejat rejimi, anti-emperyalizm kartını oynayarak hem demokratik muhalefetin hem de İran egemen sınıfı içindeki daha tutucu kanadı mağlup ederek ayakta kalmaya çalışıyor.

Afganistan'da ve Irak'ta yenilen,

Tunus ve Mısır devrimine Ortadoğu'daki kendisine sadık diktatörleri yitirmeye başlayan Batı emperyalizminin İran'a olası bir müdahalesi bölgesel bir savaş kışkırtabilir. Küresel sermayenin savaş ittifakı kurulurken İran'da kaybeden yine demokratik muhalefet oldu. İran'da demokratik muhalefetin 2008'de ve 2011'de gerçekleştirdiği iki büyük kalkışma kanla bastırılmıştı. İran'daki mollalar diktatörlüğü halkın kendi mücadelesi ile yıkılmalı, küresel sermayenin savaş ittifakı ve yaptırımları ise aşığıdan mücadelenin önünü kesiyor.

İran'daki bir nükleer santral. İran hükümeti nükleer enerjinin barışçıl amaçlarla kullanılacağını savunuyor.

Portekiz'de genel grev

Egemen sınıfların krizin faturasını emekçilere ödemeyi düşüncesine en sert yanıt Portekiz'den geldi.

Geçtiğimiz Haziran ayındaki genel seçimlerle iktidara gelen ve **Başbakan Pedro Passos Coelho**'nun yönetimindeki sağcı PSD hükümetinin IMF ve AB tarafından dayatılan mali paketinde emekçilere ve memurlara ek ödemelerin kaldırılması, vergilerin artırılması, devlet yatırımlarında ve sosyal harcamaların azaltılması ve mesai saatinin artırılması gibi kemer sıkma politikaları bulunuyor.

Krizin faturasını çalışanlara ödemek için hayata geçirilen bu politikalara Portekiz işçi sınıfı 23 Kasım gecesi başlayan 24 saatlik genel grevle karşılık verdi.

1974'te **Karanfil Devrimi**'yle faşist **Salazar**'ın diktatörlüğünün yıkıldığı ülkenin tarihinde yapılan bu üçüncü genel grev nedeniyle özellikle ulaştırma sektöründe ciddi sorunlar yaşandı.

Otobüs ve tren seferlerinde asgari hizmet verilmesiyle birlikte, 500'den fazla uçuş iptal edildi.

Batu Kurtaran

Arap Baharı'nda bir kazanım daha:

Kuveyt'te hükümet istifa etti

Batuhan Kurtaran

Kuveyt'te iktidar karşıtı binlerce kişinin sokaklara çıkıp parlamentoyu işgal etmesinin ardından hükümetin bütün bakanları istifa etti.

Başbakan Şeyh Nasır el Muhammed'in istifası için eylem düzenleyen kalabalık bir gruba polisler sert müdahalesinin ardından göstericiler parlamentoyu işgal etmişti.

Belli başlı aşiret liderlerinin de

desteklediği muhalifler, meclisin basılmasını **"kara bir gün"** olarak niteleyen ve polis ile askeri halkın üzerine sürerek hareketi ezmeyi amaçlayan **Kuveyt Şeyhi**'nin de çekilmesini istiyor.

Kuveyt'te erken seçime gidilmesi beklenirken, Tunus'ta başlayan **"Arap Baharı"** böylece bir ülkede daha kazanım elde etmiş oldu. Diğer Körfez ülkeleri ile birlikte Kuveyt'te değişim bütün Arap dünyasını ciddi şekilde etkiler.

Yetmez! Kürt halkı eziliyor çünkü

PKK'nin Silvan eyleminden sonra, bu eylemi Kürt sorununun açmazına girmesinin miladı olarak görme eğilimi arttı. Sanki bir Kürt sorunu ve 30 yıldır süren bir "düşük yoğunluklu" savaş hiç yaşanmamış gibi, Silvan'ın öncesi unutuldu ve savaşın tüm faturası Kürt hareketine mal edildi.

Ulusalcular, zaten Kürt sorunun en vahim ihtimalle Kürtlerin tümüyle asimilasyona maruz kalmasıyla, en iyi ihtimalle PKK'nin beli hepten kırılarak çözümünden yanayken, "Yetmez ama evet" kampanyasına katılan, bu kampanyada çalışan gazetecilerin bir kısmı da benzer bir tutumu sergilemeye başladı.

Bu köşe yazarlarından birisi, DSİP'in "Yetmez ama evet" derken, aynı anda, yanı sıra, referandum sürecinde, "Kürt illerinde boykot" taktiğini de savunmasını tümüyle yanlış bulduğunu açıkladı.

AKP'nin Kürt sorununa çözüm arayışında dev adımlarla ilerlerken, sorunu içinden çıkılmaz hale getirenin Kürt hareketi olduğunu iddia etmenin arkasında, işte tam da, Kürt sorununun kö-kenlerine dair bu tartışma yatıyor.

Mesele, Batılı bazı yazar ve tarihçilerin, Diyarbakır'ı, babalarının ve annelerinin tapulu arazisi sanmasından kaynaklanıyor. Kürt halkı, Kürdistan, başka bir halk, ezilen ulus gibi kategoriler ve ezen ulus, bu ulusun devleti, sosyalistleri ve demokratları gibi yaklaşımlar, bu tarihçi ve köşe yazarları açısından geçerliliğini yitirmiş vaziyette.

Ama hiçbir gerçek, bir tarihçi, bir polis emekli köşe yazarı ve Kürt hareketinden nefret kusan gazeteci görünümüli siyasetçi görmüyor diye gizli kalmaz.

"Yetmez ama evet" kampanyası, referandum paketinin hazırlanış sürecinde, Kürt hareketinin, BDP'nin, BDP'li milletvekillerinin görüşü alınmadığı için de, "yetmez" vurgusunun üstünde yükseldi.

Diyarbakır'da, Mardin'de, Hakkari'de, insanların hangi partiye oy vereceklerini söylemek, İstanbul'da oturanlara düşmez. Düşüğünü düşünenlerin bunu

leninizme dayanarak iddia etmesi ise, Lenin'in ulusal sorundaki görüşlerinin şovenizmin demokratik olanının süzgecinden geçirilerek yorumlandığını kanıtlar sadece.

Ezen ulusun demokratları bir şeyde yanılıyor: "Yetmez ama evet" kampanyası, aynı zamanda Kürt halkının dostu olan ve değişim isteyen yüz binlerce insanın sloganıydı. Kürt sorununda çözümsüzlüğün nedeninin, AKP hükümetinin politikaları değil de Kürt hareketinin izlediği mücadele yöntemleri olduğunu düşünenler, PKK-Ergenekon arasında hayali bağlantılar kuranlar, Kürt halkının değişimden ve özgürlükten yana olan kesimleriyle, batıda değişimden ve özgürlükten yana olan kesimlerin yan yana gelmesinde engel teşkil ediyorlar. Batıda "Yetmez ama evet" diyenlerin Kürt halkının, bu ezilen ve anadilini konuşamayan, on yıllardır baskı altında tutulan halkın güvenini kazanması için, onun kaderini ve siyasi eğilimlerini, koşulsuz desteklemesi gerekiyor. AKP'yi barış elçisi, Kürt hareketini savaş çılgını olarak anlatan çizgi, bu yüzden "Yetmez ama evet" kampanyasının savunduklarıyla hiçbir ilişkiye sahip değildir.

Yetmez

Bir anayasa değişiklik paketinin tılsımlı bir sorun çözücü olduğunu düşünen ve referandumdan sonra gezegendeki tüm sorunların kaynağı olarak "Yetmez ama evet" kampanyasını gösterenler ve bu kampanyayı öne süren, örgütleyen sosyalistlere saldıranlar, referandumda "Hayır" oyu veren özellikle bazı ulusalcular, derin bir parlamentarizm hastalığından muzdarip.

12 Eylül referandumunda öne sürdüğümüz "Yetmez ama evet" kampanyası, etkisini hala sürdürüyor. Bu kampanyadan, en çok **Ergenekoncular** rahatsız oldu. **Ergenekoncular** ve **Ergenekon**'un fikri etkisi altında kalanlar. Sağdan saymaya başlarsak **Ortadoğu gazetesi**, **Yılmaz Özdil**, **Ertuğrul Özkök**, **Selcan Taşçı**.

Şağdan saymaya devam edersek, bir de ulusalcular "yetmez ama evet" sloganından çok rahatsız oldu, rahatsızlıkları hala devam ediyor. TKP'si, ÖDP'si.

Rahatsız olanların başında **Kenan Evren**, MHP ve CHP'nin geldiğini ayrıca eklemek gerek.

Hep birlikte bir şeyi, genel yargı haline getirmeye çalışıyorlar: "Yetmez ama evet" kampanyası, AKP'yi onaylamıştır. Bu yüzden de referandum sonrasında, hükümetin sergilediği her berbat icraat, tutuklamalar, polis eylemlerde gaz bombasını yoğun bir şekilde kullanması, KCK skandalı, Kürt sorununda açılımdan geriye savaş politikalarının kalması gibi bir dizi uygulamanın sorumlusu, referandumda "Yetmez ama evet" diyenlerin marifetidir.

En büyük kampanya, en büyük yalan!

Neredeyse yaşadıkları tüm ruhsal travmaların sorumlusunun "Yetmez ama evet" kampanyası olduğunu iddia edecek kadar derin bir acı yaşayan ve esas olarak referandumda "Hayır!" sloganı altında birleşmiş olanlar "Yetmez ama evet" kampanyasına, daha hala saldırmayı sürdürerek iki adımı birden atmaya çalışıyor: Birisi, bu kampanyanın, solda bugüne kadar yapılan en yaygın, en etkili ve kitlesel kampanya olduğu gerçeğinin üstünü örtmeye çalışıyorlar. Kampanyanın etkisi, bugün, hala

her hafta en az bir köşe yazarının "Yetmez"li espriler yapmasında kendisini gösteriyor. İkinci ise, "Hayır!"cılığın statükocu içeriğini gözlerden saklamaya çalışıyorlar.

"Hayır!"cılarının el birliği etmişçesine daha sonraki bir dizi siyasi gelişmede aynı ya da benzer politik tutumlara sahip olduğu çok açık. El birliğiyle, "Cumhuriyetin kazanımlarının elimizden alındığı" tezini savunmaları, çeşitli derecelerde kemalizmi savunmaları, hepsinin birden **Ergenekon** davasını önemsiz görmeleri, askeri vesayetlinin konununun gerilemesinden aynı şaşkınlıkla ürkmeleri, "Sivil vesayet" uydurma "teorisinin" şevkle savunmaları, **Arap Baharı**'na şüpheyle yaklaşmaları, AKP eleştirilerinde tonlama farklılığı olsa da hemen hemen bir ve aynı şeyi söylemeleri...Liste uzatılabilir ama şu apaçık bir gerçek ki, bugün hükümetin uygulamalarını "Yetmez ama evet" diyenlere saldırmak için üretilmiş olduğudur. Siyasetlerini merakla süzgeçten geçirenlerin en büyük ortak yalanı, "Yetmez ama evet" sloganının AKP'yi desteklemek için üretilmiş olduğudur. Siyasetlerini yalan üzerine kuranlar, bir siyasal reform talebini bu talebin kendisinden talep edildiği hükümete prim vermek olduğu yalanını söyleyenler, yalan üzerine kurulu siyasetlerinin çöktüğünü yakın zamanda görecekler. Bu çöküşün işaretleri her geçen gün kendisini gösteriyor.

Demokrasi karşısında gericilik

"Yetmez ama evet!" sloganı, bir demokrasi sloganıdır. Değişim isteyen işçi, emekçi ve yoksulların sloganıdır. Cuntacıların hesap sormanın, darbecilerin yargılanmasını talep etmenin, **Kemalist** cumhuriyetin üzerinde yükseldiği katliamların açığa çıkartılmasının, siyasal demokrasinin sınırlarının milimetrik

Yetmez ama Evet

28 Ağustos 2010, referanduma iki hafta kala İstanbul'da yapılan yürüyüşe 30 binden fazla yetmez ama evetçi katılmıştı.

ölçülerde de olsa genişlemesi için mücadele etmenin sloganıdır.

Faili meçhuller cumhuriyetinin, yargısız infazlar cumhuriyetinin, Ermeni soykırımını gizlemenin cumhuriyetinin, **Dersim** katliamını övünç kaynağı olarak göstermenin cumhuriyetinin, Sabancıların, Koçların askerî darbelerinin ezdiği işçilerin, öldürdüğü sosyalistlerin, işkencelerin, **Diyarbakır cezaevinin** cumhuriyetinin, başörtülülere dışlayan, Alevileri, Kürtleri reddetmenin, inkar etmenin cumhuriyetinin kalbinde minik bir delik açmanın sloganıdır **"Yetmez ama evet!"**.

Zira, bu cumhuriyetin sahipleri, kanlı tarihlerini darbecilerin hazırladığı 1980 darbesinin anayasasıyla güncel olarak meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Bu anayasada açılacak en küçük bir gedik bile, sokakta, insanlara bu cumhuriyeti anlatma, eleştirme, hakikatlerle yüzleşme fırsatıdır **"Yetmez ama evet!"** kampanyası.

Hükümete eleştiri!

Ama önemli bir politik vurgusu daha vardır **"Yetmez ama evet!"** kampanyasının. Bu kampanyanın

"Yetmez" bölümü, anlamasını bilen açınsından, net bir hükümet eleştirisi. **"Yetmez ama evet"** diyenler, çok geniş bir koalisyonda bir araya geldiler. Bu koalisyonun içinde sosyalistler, demokratlar, insan hakları savunucuları, pozitif ayrımcılığı savunular, işçiler, yoksullar, liberaller, AKP'den medet umanlar, ama en önemlisi, değişim isteyenler, darbecileri koruyan **Geçici 15. Madde**'nin değiştirilmesini isteyenler vardı.

Değişim istemeyenler, **"Kıbrıs Türk'tür Türk kalacaktır!"** diyenler, **"Türkiye Türklerindir"** gazetesi ve biçimle statükocu, bu kampanyanın içinde yoktu. İrkçılar, ulusalcılar, demokrasiden ürkenler bu kampanyanın içinde yoktu.

Bu yüzden, **"yetmez"** diyenlerin, hükümeti eleştirdiğini, hiçbir hükümetin gücünün, eğer bu hükümet bir işçi demokrasisine hizmet etmeyecekse, demokrasiyi son sınırlarına kadar geliştirmeye yetmeyeceğini, gücünün yetmemesinin ötesinde, demokratik bir siyasal ufuk yerine, kendi otoritesini daim kılmamanın dışına çıkamayacağını vurguluyordu. AKP'nin bir işçi demokrasisine hizmet etmediği ise tartışma

götürmez. Bu tartışmayı ancak, sabah aşkım düşlerinde AKP'yi görenler, politik ufukları AKP ile sınırlı olanlar, bıkmadan usanmadan AKP'yi samimiyet testine sokanlar, bu teste AKP her çuvaladığında, sanki başka bir şey yapabilmemiş gibi, hayal kırıklığına uğrayıp, **"Bakin biz dememiş miydik?"** diyenler yapabilir. Tıpkı ulusalci sosyalistlerin yaptığı gibi. **"Yetmez ama evet"** diyen sosyalistler, AKP ile bir nikah kıymayı düşünmedikleri için, samimiyetini sorgulamadılar. İster AKP liderliği kendi konumunu garanti altına almak için olsun, isterse temsil ettiği kitlelerin taleplerini bir ölçüde karşılamak için olsun, bir reform talebini, eksik, güdük ve yetersiz bir anayasa paketini gündeme getirmek zorunda kaldı. Tıpkı sendika ve toplu sözleşme hakkının olduğu bir işyerinde sözleşme dönemlerinde ücret zammının masaya yatırılması gibi. Tıpkı kadınların yaşam koşullarında çok küçük de olsa iyileştirme yaratan bir yasa maddesi gibi, tıpkı üniversitelerde harç zamlarına karşı çıkmak gibi. Harç zammına karşı çıkmak, mevcut harçları benimsemek değildir. Bir reform mücadelesidir. Yeni zam-

ları püskürtmek için verilen mücadele yığınsallaşır, sürekli bir karakter kazanırsa, mevcut harçların yerine parasız eğitim talebine bir adım daha yaklaşılabilir.

Bir reform talebi olarak **"Yetmez ama evet"** sloganı, bu yüzden bir dizi ögeyi aynı anda savunmak anlamına geliyor. Birincisi, demokrasinin, AKP hükümeti tarafından oturtulabilecek bir siyasal şekillenme olmadığı. Bunun tersini düşünenler, demokrasinin AKP'nin eğilimlerinin ürünü olabileceğini sananlar, zaten referandumda, **"Sevdamız millet, güçlü bir evet!"** sloganıyla kampanya yaptı. İkincisi, Kürtleri muhatap olarak kabul etmeyen, Kürt hareketiyle görüşmeden anayasa paketi hazırlayan bir hükümetin oluşturduğu paket, içerdiği maddelerden farklı olarak, yeterli görülemeyecek, eksik bir siyasal adım olacaktı. Bu yüzden, kampanyayı öneren sosyalistler, Kürt hareketinin en asgari taleplerini içermediği için, **"Yetmez"** vurgusunu öne çıkarttılar.

Referandumda **"hayır!"** diyenler oyun sahasını terk ettiler. **"Yetmez ama evet"** diyenler ise, referandum döneminde AKP'nin hegemonya kurmasını engellediler. Referandum sürecinde hegemonya kuran, hükümetin tezleri olmadı. Sandıktan **"evet"** çıktığında Türkiye'nin güllük gülistanlık bir yer olacağı değil, anayasa değişiklik paketinin yetersiz olduğu, darbecileri, statükoyu, kemalizmi dağıtmak için, AKP'nin aklında bile geçirmek istemediği aşğıdan bir mücadelenin gerekli olduğu fikri hafızalarda kaldı. **"Evet"** oyu AKP'ye değil, 26 maddelik değişiklik paketine verildi. **"Yetmez"** vurgusu ise, değişimin ancak sıradan insanların kendi mücadelesinin ürünü olabileceğine ve asıl mücadelenin referandumdan sonra başlayacağına yönelik olarak yapıldı.

Referandumdan sonra, **"Hayır"** diyen ulusalcılar omuz omuza CHP için çalışıp derin bir hayal kırıklığı yaşarken, **"Yetmez ama evet"** diyen sosyalistler, bağımsız aday kampanyası için çalışıp, ezilen Kürt hareketiyle dayanıştılar.

Bir anayasa değişiklik paketinin tılsımlı bir sorun çözücü olduğunu düşünen ve referandumdan sonra gezegendeki tüm sorunların kaynağı olarak **"Yetmez ama evet!"** kampanyasını gösterenler ve bu kampanyayı öne süren, örgütleyen sosyalistlere saldırırlar, referandumda **"Hayır"** oyu veren özellikle bazı ulusalcılar, bu yüzden derin bir parlamentarizm hastalığından da muzdaripler.

Mısır devriminin geleceği işçi hareketine bağlı

Mısır devrimi bütün dünyada milyonlarca insanı uyardı. Şubat ayında on yıllardır Mısır'ı yöneten diktatörün devrilmesinden sonra Mısır toplumunun bütün kurumlarında devrim devam ediyor.

İlk bağımsız sendikal konfederasyon kuruldu. Sağlıkçılar hastanelerin yönetimini ele geçirdi. İşçiler eski yöneticileri işten attılar. Öğrenciler ve öğretmenler kendi öğretim programlarını hazırladılar. Mahallelerde devrimci komiteler kuruldu.

Ama milyonlarca insan hala yoksulluk içinde yaşıyor. Güvenlik güçlerinin örgütlenmesi eldeğmemiş bir biçimde devam ediyor. Protesto etmeye çalışan insanlar tutuklanıyor, dövülüyor, işkence görüyor. Kadın göstericiler yakalanırlarsa "bekaret testi"nden geçiriliyor.

Mübarek'in düşüşünden sonra iktidarı ele geçiren generaller muhalefeti ezmek için eski taktiklerin hepsini kullanıyor.

Ancak gelecek hafta yapılacak seçimlerden sonrada iktidarda kalacaklarını açıklayınca halk kitlesel gösterilere başladı.

Bu gösteriler Mübarek'in düşmesinden sonraki en büyük gösteriler. Askeri rejimi kabul edenler şimdi askeri rejimin gerçek yüzünü görmeye başladı.

Bu, devim için kritik bir dönemeç. Son zamanların mücadeleleri geleceği belirleyecek ve işçi sınıfının ne yapacağı çok önemli.

Mübarek'in gitmesine yolu açan genel grev olmuştu.

Eğer örgütlü işçilerin mücadelesi yığın hareketinin yanı sıra harekete geçerse generaller gtmek zorunda kalırlar.

Batılı yöneticiler panik içinde. ABD seçimlerin bütün tarafların sakinleşmesi ile yapılması gerektiğini vurguluyor. İngiltere Dış İşleri bakanı taraf olmayacaklarını belirtti. Türkiye başbakanı generallerden çekilmelerini istedi.

Ne var ki sıradan insanların ellerinde sadece taş var ve karşılarında silahlı bir ordu.

On yıllardır Batılı ülkeler Mübarek rejimine destek oldular. Tunus ve Mısır devrimlerinden sonra sıradan insanları desteklediklerini söylüyorlar.

Libya'ya Kaddafi'ye karşı mücadeleyi desteklemek için girdiklerini bile söylüyorlar. Ama aslında bölgedeki diktatörlükleri, krallıkları destekliyor ve Mısır ordusunu eleştirmeyi reddediyor.

Libya'da ise sadece kendileri için işleri düzene sokacak, kendi çıkarlarını savunacak bir rejimin kurulmasını istiyorlar. Halk için adaletle filan ilgilendikleri yok.

Mısır'da geleceği yığınların en başta da işçi sınıfının mücadelesi belirleyecek. Emekçiler öğreniyor ve hayata geçiriyor.

Mısır'da devrimin ikinci perdesi açıldı.

Onların mücadelesi bizim mücadelemiz.

Arap Baharı:

Devrim bir süreçtir

Burjuva basınının ve ulusacı sosyalistlerin bütün itirazlarına rağmen Arap Devrimleri sürüyor. Doğan Tarkan devrimlerin bir süreç olduğunu, büyük emekçi yığınların mücadele içinde öğrendiğini ve Arap devrimlerinin yeni başladığını anlatıyor.

Egemen sınıflar anlaşılır bir biçimde Ortadoğu Devrimleri'nin bittiğini anlatıyorlar. Onlar dehşet içinde Ortadoğu'da başlayan hareketin hızla her tarafa yayıldığını, dünyanın her yerinde işçi ve emekçileri kazanmanın mümkün olduğunu gösteren bir örnek olarak cesaretlendirdiğini görüyorlar ve bundan ölesiye korkuyorlar.

Tahrir, Wisconsin grevcilerini, Wall Street işgalcilerini, İspanya'da Öfkeli hareketini, İngiltere'de önce göçmen ve azınlık gençlerin isyanını ardından genel grevi, Yunanistan, İspanya, Portekiz ve daha bir çok ülkede grevleri, genel grevleri etkiliyor.

Mısır'da seçimlerden kısa bir süre önce hareket yeniden Tahrir Meydanı'na çıktı. Yüzbinler askeri yönetimin çekilmesini talep ediyor. Seçimlere rağmen yönetimden çekilmeyeceğini ilan eden Mareşal Tantavi'nin başkanlığındaki askeri yönetime karşı Tahrir seçimler gerçekleşirken de sürüyordu.

Tahrir hareketinin yanı sıra Mısır işçi sınıfı ilk kez devletten ve egemen sınıflardan bağımsız örgütleniyor.

Öte yandan seçimlerde Müslüman Kardeşler'in Özgürlük ve Adalet ve Selefilerin İslamcı Nur Partisi oyların çoğunluğunu alarak çıkıyorlar.

İşte tam bu noktada ulusacı, laikçi sol Mısır'da devrim olmadığını anlatmaya başlıyor.

Ulusacı sol devrimi esas olarak Stalin'den öğrendiği için devrimi siyasi partinin eylemi olarak görüyor ve Mısır'da bunu bulamıyor. Öte yandan 60 yıl sonra bu ülkede ilk kez parlamento seçimlerinin yapılabilmiş olmasının önemini de görmüyor.

Süreç

Devrimler bir an olduğu kadar bir süreç.

Rus Devrimi 1905 ile 1917 Şubat ve ardından 1917 Ekim Devrimleri'ne kadar süren bir süreç. Yani 12 yılda tamamlandı.

1905 Devrimi Rus işçi sınıfını eğitti, önünü açtı. 1917 Şubat Devrimi'nde

işçi sınıfı 1905'in derslerini hatırlıyor ve yolunu daha kolay açtı.

9 ay sonra ise 1917 Şubat Devrimi'nin derslerini kullanarak Ekim Devrimi'ni gerçekleştirdi.

Almanya'da devrim 1918'in son günlerinde başladı ve 7 yıl sürdü. Alman işçi sınıfı, dünyanın en örgütlü, en bilinçli işçi sınıfı önderliğinin ihaneti ile sürecin sonunda yenildi. Daha devrimin ilk günlerinde devrimci önderliğini yitirdi. Rosa Lüksemburg ve Liebknecht öldürüldü.

Mısır işçi sınıfı bütün Ortadoğu işçi sınıfı ve halkları gibi büyük bir karanlığın içinde ayaklandı.

60 yıllık baskı düzeninin içinde önce Tunus ardından Mısır halkı ayaklandı. Halkın tek ve basit bir isteği vardı: Diktatörler gitmeli. Nitekim her iki devrim de başarılı oldu ve Bin

temizliyor.

Ancak, asıl önemlisi halk bu süreçte öğreniyor. İçinden çıktığı karanlığı unutup ve öğreniyor, yeni deneyler biriktiriyor.

Büyük yığınlar eylem içinde ve sadece eylem içinde öğrenir. Tunus'ta, Mısır'da ve diğer Arap ülkelerinde de bu süreç işliyor.

İşçiler bağımsız örgütlenmenin önemini kavradılar ve bağımsız sendikalar kuruyorlar. Ekonomik taleplerin yanı sıra siyasi talepler yükseltiyorlar.

Tunus'ta, Mısır'da, Libya'da işçiler ve emekçiler çalıştıkları işyerlerindeki eski rejime bağlı yöneticileri kovuyorlar.

Tunus ve Mısır'da öğretmenler ve öğrenciler müfredatı birlikte yeniden oluşturuyor

İslamcılar

Ulusacı sol laikçi bir bakışla Tunus, Fas ve Mısır'da seçimleri İslamcı partilerin kazanmasını bir kanıt olarak kullanmaya çalışıyor.

Diktatörlük rejimleri altında solun an örgütleri diktatörlüklerle işbirliği yapınca gelişen İslamcı örgütler oldu. Ayrıca 1989'da Doğu Blokunun çöküşü de dünyanın her yerinde olduğu gibi Arap dünyasında da solun çökmesine yol açtı.

Bu durumda İslamcılar seçimleri kazanıyorlar.

Öte yandan İslamcılar her yerde eski rejimin kalıntıları ile anlaşılıyor ve öne çıkmalarında bu da bir faktör.

Ancak İslamcıların seçim zaferleri bu ülkelerde ki devrimleri karalamanın bir aracı olamaz.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak

Tunus ve Mısır başta olmak üzere Arap dünyası büyük bir değişim yaşıyor. Baskıcı rejimler kaçınılmaz olarak yıkılıyor. Yığınlar güçlerini farkına varıyor.

Arap dünyasında artık hiçbir şey eskisi gibi olamaz.

Gelecek işçilerin mücadele ve örgütlenme düzeylerine bağlı. Bize düşen ise onlara destek olmak.

“Proletar yığınları sosyalist bir ruhla eğitmek onlara anlatmak, bildiriler ve broşürler vermek olduğunu düşünüyorlar. Ama hayır! Sosyalist proleter okulunun bunlara ihtiyacı yok. Eylemin kendisi yığınları eğitir.”

Rosa Lüksemburg'dan Kautsky'e.

Ali ve Mübarek gitti.

Emperyalistler ve yerli egemen sınıflar baştan diktatörleri tam anlamıyla desteklerken hareketin gücü karşısında gerilediler ve aşağıdan yükselen bu hareketin taşıdığı tehlikeleri görerek diktatörlerin gitmesini ama yerlerine gene emperyalizme, egemen sınıfa bağlı eski rejimin unsurlarının geçmesini sağladılar.

Tunus ve Mısır'da hem gösterilerle, hem de seçimlerle halk eski rejimi

Çin: Patlamaya hazır bomba

Mao'nun başlattığı Kültür Devrimi'nin ardından başlangıçta tasfiye edilen bürokrasi kanadı duruma hakim oldu ancak Kültür Devrimi'nin esas olarak son döneminde yerel bürokrasi gücünü arttırdı. 1980'lerin başında, Tiansenman Direnişi'nin ezilmesiyle birlikte Çin serbest pazar ekonomisine dönmeye başladı ve merkezi bükrasinin yanı sıra yerel bükrasinin ekonomik gücü de artmaya başladı.

Kültür Devrimi birçok sosyalist çevre tarafından sosyalizmin Çin'de derinleşmesi ve işçi ve emekçi yığınlarına yayılması olarak görülmesine rağmen sonuçları tamamen ters oldu. Çin'de devlet kapitalizmi yıkıldı ve yerine küresel ekonomiye daha fazla entegre olmuş bir ekonomi geçti.

Çin ekonomisi artık ABD'nin ardından dünyanın ikinci büyük, Asya'nın ise en büyük ekonomisi. Bir süredir Almanya'yı geçerek dünyanın en büyük ihracatçısı oldu. Dünyanın en büyük çelik üreticisi. Dünyadaki bilgisayarların, fotokopi makinelerinin, konfeksiyonun, ayakkabıların büyük çoğunluğu Çin'de üretiliyor. Çin dünyanın en büyük çelik üreticisi. Örneğin dünyada üretilen çakmakların yüzde 70'i Çin'de tek bir kentte üretiliyor.

Çin ekonomisi 1980'de "pazar ekonomisi"ne doğru yönelmeye başlamasından bu yana 30 yıldır ortalama yılda yüzde 10 kadar büyüyor. 2008 krizinden bu yana ise ortalama yılda yüzde 8 oranında büyüyor. Bu büyüme hızının sonucu olarak Çin ekonomisi 1980'lerin başına göre 7 defa büyüdü. Bütün bunların sonucu olarak Çin yöneticileri kriz karşısında ABD yöneticilerine akıl verir duruma geldiler.

Yaklaşık 1000 yıl önce Çin ve Hindistan birlikte dünya ekonomisinin yarısını oluşturmaktaydı. Bin yıl sonra bu üstünlüklerini kaybettiler. 2000 yılında ABD dünya ekonomisinin yüzde 31'ini oluşturuyordu. Yapılan tahminlere göre 20 yıl sonra Çin ve Hindistan birlikte dünya ekonomisinin yüzde 35 oluşturacaklar ve ABD ekonomisi yüzde 12'ye kadar gerileyecek.

Çin, yeni-liberallerce örnek gösterilen bir ülke. Bir üçüncü dünya ülkesinin nasıl gelişebileceğine örnek olarak gösterilmekte. Oysa burada bir

aldatmaca var. Çin, Pazar ekonomisine geçmeden önce 30 yıl boyunca devlet kapitalisti bir ülke olarak sağlam temellere sahip oldu ve pazar ekonomisine geçişte devlet kapitalizminin temelleri yol gösterici oldu. Çin ekonomisinde hala birçok sektör devlet kontrolünde.

Çin'de bugün her 8 haneden birisinin otomobili var. Her 100 haneden 70'inde bilgisayar var ve Çin ekonomisi artık dışarda sadece Uzak Asya'nın hızlı sanayileşmiş, Güney Kore, Tayland gibi ülkelerin ürünleri ile değil, gene Çin yapımı ürünlerle rekabet etmek zorunda. İçerde ise pazar büyüyor. **Bugün Çin'de 50 milyonun üzerinde bir güce sahip bir üst orta sınıf olduğu söyleniyor.** Bunun bir kanıtı ise dünyada satılan lüks tüketim mallarının yüzde 12'sinin Çin'de satılması.

Ne var ki bu toz pembe manzara çok

büyük bir **sosyal adaletsizliğin** üzerine oturmakta. Çin ekonomisinin itici gücü kırdan kente göçler. Kentlerdeki 20-30 milyona ulaşan işsiz oranına her yıl milyonlarca yeni işsiz katılmakta.

Kırsal alanda devrimin ardından bir refah düzeyi yükselmesi yaşandı ancak 1980'lerden bu yana kırsal yaşam çökmüş durumda. Gelir düzeyi düştüğü gibi köylüler çok kötü koşullarla ve büyük olasılıkla işsizlikle karşılaşacaklarını bilmelerine rağmen gene de kentlere göç etmekte.

Çin'de şirketlerin kârlarının artışı ile işçi ücretlerinin artışı arasında büyük bir açığı var. Ücretler yerinde sayarken ve zaman zaman gerilerken kârlar sürekli olarak artmakta. Bir işçi haftada 7 gün, 14 saat çalışmakta, fabrikaların sınırları içindeki yatakhanelerde yatmakta, fabrikanın kendi kan-

tininden alış veriş etmekte ve gece yatakhaneye belli bir saatten önce dönmek zorunda.

Çin İstatistik Bürosu'nun verilerine göre Çin nüfusunun altıda biri olan 204 milyon kişi günde 1 doların altında bir gelirle yaşamakta.

İşçi sınıfı bu ağır çalışma koşullarına karşı direnmekte. Özellikle 2010 yılında otomobil sanayisinde başlayan grev hareketi fabrikadan fabrikaya sıradı ve esas olarak kazanımlarla sürdü. Otomobil sanayisinin ardından daha çok yabancı sermayeli işyerlerinde de yoğun grevler başladı. İşçi sınıfı bu mücadelelerde oldukça örgütlüydü.

2011 yazında ise **Ortadoğu Devrimleri'nin** de etkisi ile Çin'in birçok büyük büyük kentinde gösteriler, grevler ve direnişler yaşandı. 2008 yılında 230 bin iş anlaşmazlığı yaşandı. 2009'da bu sayı yüzde 30 arttı.

İşçi mücadelelerinin sonucunda 20 yıldır düşen gerçek ücretler 2009-2011 arasında bazı sektörlerde artmaya başladı.

Çin işçi sınıfı kendi yaşam koşullarını iyileştirmek için mücadele ederken yozlaşmaya ve rüşvete karşı da mücadele ediyor. 1980'lerin başında serbest Pazar ekonomisine geçiş sırasında merkezi otoritenin yetkileri sınırlanırken yerel bükrasinin gücü arttırıldı. Bunun sonucunda ise yerel düzeylerde, parti ve devlet bükrasinin alt kesimlerinde çok yoğun bir çürüme başladı. **Son 15 yılda her düzeyde 18.000 Çinli memur yurtdışına kaçtı ve kaçarken de yanlarında 120 milyar dolarlık bir servet götürdü.**

Çin ekonomisi hala büyümeye devam ediyor. Buna rağmen hala ABD ekonomisi ile arasındaki fark çok büyük. Bugüne kadar Çin Avrupalılar gibi sürekli olarak sanayisine yatırım yapmıştı ama artık Çin küresel bir güç olabilmek için silahlanmaya da yatırım yapmaya başladı.

Bugün ABD ulusal gelirin yüzde 4,8'ini (698 milyar dolar) savunmaya harcamakta, Çin ise henüz ulusal gelirin yüzde 2,1'ini (119 milyar dolar) savunmaya harcamakta. ABD dünya savunma harcamaları toplamının yüzde 42,8'ini gerçekleştirirken Çin yüzde 7,3'ünü gerçekleştirilmekte.

Öte yandan Çin batılı büyük ekonomilerin batığı bir alana hızla kaymakta. Emek yoğun yatırımlar yerini sermaye yoğun yatırımlara terk etmekte ve bu başlı başına bir sorun olarak ortaya çıkmakta. Çin'de gelir adaletsizliğinin giderek büyümesi ise bu ülkede sosyal bir patlamanın her an gündeme oturmasına neden olabilir.

Dersim'e "uygarlık" götürülürken...

Son yıllarda üstüste yenilgiler alan Kemalist cephe ise, artık katliamı inkar edemez halde. Sadece bu katliama gerekçe olabilecek bir isyanın olduğunu kanıtlamaya çalışıyor.

"Geçmişte, birçok durumlarda Kürdistan'a ve Anadolu'nun diğer iç bölgelerinde, Cumhuriyet'in iradesine karşı çıkmak eğilimi gösterdikleri zaman, onları demirden bir elle ezdim. Örneğin bir defasında önderlerinin 60'ını şafakla astırdım. O unsur (kürtler) dersini almıştır ve bir daha benimle kılıç ölçüştürmeye kalkamayacaktır." Bu sözler 1926 yılında Mustafa Kemal'in İsviçreli gazeteci Emile Hüderbrand ile yaptığı söyleşiden alınma.

10 Kasım 2011 tarihli Zama gazetesinde Tunceli Milletvekili Hüseyin Aygün'le yapılan bir söyleşinin ardından, Dersim olayı ile ilgili tartışmalar yeniden alevlendi ve neredeyse her mecrada Dersim olayı ile ilgili sayısız tartışma yaşanmaya başladı. Çok geçmeden Başbakan Erdoğan, Dersim'de yapılanları bir katliam olarak tanımladı ve devlet adına özür diledi. O yılların iktidarı CHP'yi de özür dilemeye çağırdı. Son yıllarda üstüste yenilgiler alan Kemalist cephe ise, artık katliamı inkar edemez halde. Sadece bu katliama gerekçe olabilecek bir isyanın olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Bu cepheden gelen "gerçeğin anlaşılması için arşivler açılmalı" talebinin altında yatan temel gerekçe bu. Çoluk çocuk demeden binlerce sivil öldürüp, Munzur deresine atmanın ya da toplu mezarlara gömmenin gerekçesi; rivayet olunan 2-3 karakol baskını ve bir köprünün havaya uçurulması...

Oysa Türkiye tarihinde eşi benzeri bulunmayan "Tunceli Kanunu"nun yayınlanma tarihi 25 Aralık 1935, yani katliamların başladığı günlerden epey önce. Bu kanunla "umum müfettişi" denen, bildiğimiz "sömürge valisi"ne yasama-yürütme-yargı erklerinin hepsi verilir; umum müfettişi, icraatlarından dolayı hiçbir soruşturmaya uğramaz. Kanunun yayınlanmasından hemen sonra bu göreve general Abdullah Alpdoğan getirilir ve Dersim bir cehennem dönmeye başlar. 1937 Mart ayına kadar planlanan hareketi gerçekleştirilebilmek için kışla, karakol ve yol inşaatları yapılır.

Bu hazırlıkların peşinden, Mart ayında Seyit Rıza'nın köyü ve çevresi bombalanır. Askeri hareketin durdurulması için hükümetle görüşmeye gönderilen Seyit Rıza'nın büyük oğlu öldürülür ve çatışmalar yayılır. Mayıs 1937'de ordu 'genel taaruz'a geçer.

Dersim halkının bir kısmı teslim olur, askeri birliklerin önünden kaçabilenler kuzeydeki dağlara doğru çekilir. Tujik Dağı'nın eteğindeki İksor Vadisi'deki mağaralarda çoğu kadın ve çocuk binlerce kişi katledilir. Alişer Efendi ve eşi Zarife'nin kesik başı General Alpdoğan'a gönderilir. 1937 yazının sonunda katliama karşı direnen aşiret liderlerinden sadece Seyit Rıza hayatta kalabilmeyi başarmıştır. Erzincan Valisi'nin "daha fazla kan dökülmesin" çağrısı üzerine valiyle görüşmeye giden Seyit Rıza yolda yakalanır. Mustafa Kemal ve İsmet İnönü, Seyit Rıza'nın "yakalanmasından" ötürü General Alpdoğan'a tebrik mesajları gönderir.

Apar topar bir yargılama ile Seyit Rıza ile beraber 7 kişi idama, 37 kişi

ise ağır hapis cezalarına mahkum edilir. Asılanların dışında, bu 37 kişiden hiçbiri cezaevinden sağ çıkamaz. İdamların peşinden İsmet İnönü yaptığı açıklamada "senelerden beri adına Dersim denilen mesele ebediyen ölmüştür" der. Bu açıklamaya rağmen katliamlar şiddetini arttırarak devam eder. 1938 yılının sonlarına kadar devlet Dersim'de girilmemiş tek bir yer bırakmama hedefiyle dağ taş bombalar. Ali Boğazı, Laç Deresi, Kalan Deresi gibi köylerinden kaçanların sığındığı yerler önce uçaklarla bombalanır, hayatta kalanlar karadan yapılan "süptürme hareketi" ile öldürülür. Son olarak 31 Ağustos'ta sürgün amacıyla Hozat'a getirilen Karaca Seyitleri ve halkı makineli tüfeklerle kurşuna dizilir.

1937-38'de, Dersim'deki 400 köyün en az 300'ü yakılmış, boşaltılmış ya da tahrip edilmiştir. Genelkurmay kayıtlarına göre 13 bin kişi, canlı tarık anlatımlarına göre en az 60-70 bin kişi öldürülmüştür. 1950 yılına kadar Dersim'in önemli bir bölümü "yasak bölge" ilan edilir. Katliamdan canlı kurtulmayı başaranlar ise sürgüne gönderilir. Büyük aileler parçalanarak en fazla 5-6 kişi olabilecekleri şekilde farklı illere gönderilir. Birbirlerini ziyaret etmeleri bile yasaklanır.

Mustafa Kemal, CHP ve TKP

Her zaman olduğu gibi bugün de Mustafa Kemal'e toz kondurtmama refleksinde olanlar, yaşanan "vahim olayları" İnönü ve Bayar'ın despotluğuna, dönemin koşullarına, yaklaşan dünya savaşına bağlama gayretleriyle komik duruma düşüyorlar. Oysa Celal Bayar 1986 yılında Tercüman gazetesine verdiği söyleşide her şeyi itiraf ediyordu: "Atatürk sorumluluğu üzerime alıyorum, vuracağız Dersim'i dedi ve vurduk."

CHP'ye gelince; tek parti iktidarında, parti genel sekreterinin içişleri bakanı, il başkanının vali olduğu bir partiden bahsediyoruz. 1937-38 yılında devletle CHP'yi ayrı yapılar olarak düşünmek anlamsız. Dersim katliamının en büyük sorumlusu CHP'nin, 73 yıl sonra bile Dersim'li bir genel başkanı olmasına rağmen yalpalamasının, özür dileyenleri "Ermeni diasporası" gibi olmakla suçlamasının nedeni ellerindeki kandır.

Dönemin "komünist" partisi TKP'nin halini de, efsane genel sekreterleri İ. Bilen'in 1937'de katliam sürerken yazdıklarından anlayabiliriz: "Bugün, Kemalist hükümetin enerjik reformları yüzünden kendi iktidarlarını tehdit altında hissedene feodal unsurların ümitsiz bir direnişiyle karşı karşıyayız." Bugünlerde de izlerini rahatlıkla görebileceğimiz bir ittifak bu... "Gerici-Kürtçü eşkiyaların olduğu bölgelere uygarlık götürme" ittifakı, Türkiye tarihinde izlerini her olayda bulabileceğiniz stalinizm-kemalizm ittifakı! Herhangi bir 'medeniyet projesi'nin bedelinin binlerce masum insanın canı olmasını stalinizm ne zaman umursadı ki?

Oyunun Sonu (Margin Call) vizyonda

Borç krizine içerden bakış

İlk gösterimini bağımsız film festivali Sundance'da yapan ve olumlu eleştiriler alan **Margin Call** (Türkiye'de **Oyunun Sonu**), J. C. Chandor'ın yönetmenliğini ve senaristliğini üstlendiği bir ilk film. **Kevin Spacey**, **Jeremy Irons** ve **Demi Moore** gibi yıldız oyuncularını barındıran kadrosu sayesinde ekonomiyle ilgilenmeyen insanları da sinema salonlarına çekeceğe benzeyen **Margin Call** filmekimi'nin ardından vizyona da girdi. Bir yatırım bankasının farkında olmadan girdiği tehlikeli dönemeci 24 saatlik bir zaman diliminde nasıl atlattığını adım adım anlatan film, etkileri hala sürmekte olan 2008 finansal krizini bireysel bir bakış açısıyla ele alıyor.

Film çalışanlar tarafından gerginlikle beklenen rutin işten çıkarmaların yaşandığı bir günde başlıyor. Aynı günde işine son verilen bir risk analistinden önemli olduğu söylenen bir dosya devralan yeni yetme bir borsacı, bu dosyadaki eksik bilgiyi keşfeder ve bankanın batmanın eşliğinde olduğunu ortaya çıkarır. Anında durumdan haberdar edilen bankanın üst düzey yöneticileri yüz yüze geldikleri bu ciddi sorunu kimselelere farketmeden nasıl atlatabileceklerini tartıştıkları toplantının sonucunda yönetim kurulu başkanı **John Tuld**'in tek çare olduğunu ileri sürerek verdiği karar, birkaç tereddüt anından sonra uygulanır. Aslında hiçbir değeri olmayan hisse senetlerini durumdan bihaber müşterilere satarak elden çıkarma anlamına gelen bu çözüm bir yandan 2008'de patlak veren ekonomik krizin arkasındaki gerçeğe de işaret ediyor.

Aralarında **Lehman Brothers**'in da bulunduğu birçok bankanın batmasıyla görünürlük kazanan borç kriziyle birlikte kapitalizmin kendisinin de bir krize girdiği tartışmaya açılmış bulunmaktadır. Fakat görüldüğü üzere kapitalizm için krizler onun

gelişmesinin koşullarından birini oluşturuyor yalnızca. **Kevin Spacey**'nin canlandırdığı **Sam** karakterinin "daha iyi olmadan önce daha da kötüye gideceğini" söylemesi oldukça önemli bu açıdan. Bununla birlikte büyük şirketlerin çalışanlarının üzerinde nasıl mutlak bir güce sahip olduğunu, sindirilmesi bir hayli zor olan kararların uygulanmasına çalışanların hangi motivasyonlarla dâhil ettiğine dair küçük bir kesit sunan **Margin Call**, sistemin neden hala ayakta olduğunu gözler önüne seren bir film olarak da kabul edilebilir.

Filmde özellikle karşılıklı diyaloglarda açığa çıkan başka tür-lüsünün olamayacağına ikna olmuşluk hali, acımasız kararların şirketin en ahlakçı çalışanı tarafından bile en nihayetinde onaylanmasına yol açıyor. Çalışanların psikolojisine dair bir başka ipucu da filmin daha

en başında veriliyor aslında. İşten çıkarılan risk analisti **Eric**'in üzerinde çalıştığı dosyayı geride kalan birine teslim etmesi ve bankayı en azından kısa vadede batmaktan kurtarması bunu en iyi şekilde gösteriyor. Kendisini neredeyse yaka paça işten atan şirketin çıkarını son anda bile düşüncü çalışanların aile oldukları duygusunu son derece benimsediklerinin bir kanıtı gibi.

Filmin bir belgeye yaklaşan gerçekçilik hissini yakalamayı başar-masında hiç kuşkusuz yönetmenin babasının eski bir **Merill Lynch** çalışanı olmasının da payı var. Yönetmen **J.C. Chandor** da bu fırsatı iyi kullanarak ortaya gösterişsiz, ilk anda kendini belli etmeyen çok katmanlı bir film ortaya çıkarmış. 2010 yapımı **Inside Job** kadar ayrıntılı olmasa da izlenmeye değer bir film **Margin Call**.

Kristal Köksal

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konyelerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeyi karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böyle bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

marksist.org

devrimci antikapitalist
haber yorum

tıklayın...

İnsan hakları film festivali

Çocuklar ve hakları

Türkiye'nin ilk **İnsan Hakları Film Festivali**, üçüncü kez perdelerini açıyor. 6-10 Aralık tarihlerinde İstanbul'da gerçekleşecek festivalin ana teması 'çocuklar ve hakları'. Bu yıl **Uğur Kaymaz**, **Ceylan Önkol** ve **Şaban Dayanan**'ın anısına adanan festivalde, 40'a yakın film gösterilecek ve birçok yan etkinlik düzenlenecek.

"Çocuklar ve Hakları" bölümünde, Uganda'daki çocuk askerlerden Afganistan'da cinsel istismara maruz bırakılan çocukların durumuna, polis ve asker şiddetiyle can veren çocuklardan yoksullukla cebelleyen gençlere kadar dünyamızdan çocukluk/gençlik manzaraları 15 film eşliğinde sunuluyor. **BM Çocuk Hakları Sözleşmesi**'nin çeşitli maddeleri üzerinden birer çocuğun yaşadığı hak ihlallerini ele alan "Just Kids" kısa film serisi de ilk kez seyirci önüne çıkıyor.

"İnsan Haklarında Eylemci Portreleri" başlıklı bölümde, dünyanın çeşitli ülkelerinde hayatını insan hakları mücadelesine adanmış bireylerin konu edildiği 4 film yer alıyor. Bu filmlerin ana karakterlerinin bir kısmı festivalin konuğu olarak gösterimlere katılacak.

Festivalde yer alan bazı diğer belgeseller arasında **Tunus**'la ilgili olan "**Laiklik.. İnşallah**", Bahreyn'deki olayların perdesini aralayan "**Bahreyn: Karanlıkta Atılan Çığlık**", yönetmenin ve ekibinin katılımıyla "**Damunda Şahan: Güler Zere**", **Ciwan Haco**'nun sürgündeki yaşamını ve 23 yıl sonra geldiği **Diyarbakır**'daki konserini anlatan "**Diyarbakır'e Giden Yol**", **Fatih Akın**'ın kendi ailesinin Almanya'ya göç macerasını konu edinen "**Geri Dönmeği Unuttuk**" yer alıyor.

SALT Beyoğlu, **Dutch Chapel** ve

Tütün Deposu'nda gerçekleşecek festivalin tüm gösterim ve etkinlikleri ücretsiz.

Programa ve diğer bilgilere <http://www.documentarist.org/insan2011/home.html> adresinden ulaşılabilir.

Elçin POYRAZ

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Küresel ısınmanın sorumluları felaketi önlemeye yanaşmıyor

Güney Afrika'nın Durban kentinde başlayan iklim zirvesi ilk haftasını geride bıraktı. 2012 yılında süresi dolacak Kyoto Protokolü'nün devamı niteliğinde yeni bir uzlaşının önemi ve aciliyeti tüm ülkeler tarafından kabul edilmesine rağmen, zirveye bir umursamazlık havası hakim. Küresel ısınmayı yaratan kapitalist sorumluluk almaktan kaçıyor.

1992'de Rio de Janeiro'da ilk konvansiyonun imzalanmasının ardından, 1997'de gelişmiş ülkelerin sera gazı emisyonlarını düşürmeyi hedefleyen Kyoto Protokolü ortaya çıkmıştı. Atmosferdeki sera gazı yoğunluğunun, iklime tehlikeli etki yapmayacak seviyelerde dengede kalmasını sağlamak amacıyla başlayan ilk somut girişim olan protokol, yeterli ülke çoğunluğuna ancak 2005 yılında ulaşarak yürürlüğe girebilmişti.

Bu konuda ortaya konulan hedef ise taraf ülkelerin atmosfere saldıkları karbon miktarını 1990 yılı seviyelerinden yüzde 5 aşağıya çekmeleriydi. Protokolün hazırlandığı dönemde bile bu azaltma miktarı yetersiz bulunmuştu.

Emisyonlar hâlâ artıyor

Tüm çabaların sera gazı emisyonlarını düşürülmesi yönünde olmasına rağmen Dünya Meteoroloji Örgütü'nün (WMO) önceki hafta yayınladığı bir bültende atmosfere salınan sera gazı miktarının 2010 yılında zirve yaptığını ortaya koyuyor. WMO genel sekreteri Michel Jarraud "bugün sera gazı salmayı durdursak bile, ki bu durumun çok uzatıldığını, şimdiden atmosfere salınan gaz miktarı on yıllarca varlığını sürdürecektir ve gezegendeki hayatın hasas dengesi için tehdit oluşturmaya devam edecek" diyordu.

Raporun ilk çıktısında ele aldığı Batı Afrika'da gıda krizi, tropikal küçük adaların sular altında kalması, Kenya'daki sel felaketi, Avrupa'daki sıcak hava dalgaları, Amerika ve Karayipler'deki kasırgalar gibi konularda riskin azaltılmasına yönelik pek çok önerisi de bulunuyor. Ancak tüm önerilerin aynı zamanda birer yatırım olması kaynak sorununu da gündeme getiriyor.

Geçtiğimiz hafta, BM İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi Yürütme Sekreteri Christiana Figueres konuyla ilgili olarak Yeşil İklim Fonu'nun yürürlüğe girmesi ve iklim değişikliğine karşı yatırımlarda kullanılacak üzere 2020 yılına kadar sağlanması öngörülen uzun süreli iklim finansmanı için belirlenen 100 milyar doların hızla kullanılabilir hale gelmesini önerdi. Figueres değiştiği bir başka konu ise iklim değişikliğine

karşı kullanılan fonların neredeyse tamamı emisyonların düşürülmesine yönelik gerçekleşiyor, oysa en hasas ülkelerin uyum süreçlerinin aciliyeti de son derece önemli.

İklim zirvesinde devletlerarası açmazlar

İklim tartışmalarının ilk haftasına damgasını vuran ülke Kanada oldu. Kanada katran kumundan petrol elde etme konusundaki ısrarını Kyoto'dan çekileceği söylentisi ile pekiştirerek tüm dünyanın dikkatini üzerine çekti. İklim zirvelerinde günün etkinliği olarak gerçekleşen günün fosili ödülünü de alarak bir yandan iklim değişikliğinin önemini vurgulayan konuşmalara imza attı, diğer yandan ise bu konu da hiçbir program açıklamayarak hareket geçme konusundaki isteksizliğini ortaya koydu.

Kanada bu konuda yalnız değil ABD, Japonya ve Rusya da gaz salınımlarında azaltma yapmaktan kaçınan ve bu konuda anlaşma çıkarmasını ertelemeye çalışan ülkeler arasında. Küresel iklim değişikliğinin etkilerini yaşamaya başlamalarına

Bilim insanları diyor ki: Küresel ısınmayı durdurmak için fosil yakıtlardan yüzde 90 oranında vazgeçmek zorundayız! Kömür, petrol ve doğalgaz yerine rüzgâr ve güneş gibi yenilenebilir enerji kaynaklarını kullanabiliriz.
www.kureseylem.org

rağmen Çin, Hindistan ve Brezilya ise, kalkınmış ülkeler mevcut yükümlülüklerini yerine getirmeden, yeni bir anlaşmaya ilişkin görüşmelere geçilmemesi gerektiğini savunuyor.

Günün fosili ödülü layık görülen bir diğer ülkeyse Türkiye oldu. İklim Eylem Ağı (CAN) tarafından açıklanmaya göre "Türkiye seragazi emisyonlarını 1990'dan bu yana yüzde 98 oranında artırdı ve bugüne kadar bu eğilimi tersine çevirecek bir hedef veya taahhüt almamayı da başardı. Türkiye, finansal kaynaklarını daha fazla kömür santrali, iki nükleer santral ve karayolu yapımına harcıyor. 15 bin kilometre uzunluğunda yeni duble yol ve İstanbul'a yapılması planlanan 3. köprü örnekler arasında" deniliyor. CAN Türkiye'yi Avrupa'nın en iyi rüzgâr, güneş ve jeotermal enerji potansiyellerinden birine sahip ülke olarak yenilenebilir enerjiye yatırım yapmaya ve nükleer santral projelerinden vazgeçmeye çağırıyor.

Durban'da binlerce iklim aktivisti de sokakları doldurdu. Hükümetlerin iklim değişikliğine karşı Kyoto'nun devamı niteliğinde emisyon azaltmaya yönelik bir anlaşmaya varması, iklim değişikliği sebebiyle oluşan zararların karşılanması ve önlemlerin alınması için yeni iklim fonları oluşturulması için İklim Adaleti sloganıyla eylemler gerçekleşti.

İklim değişikimine karşı mücadele etmek istiyorsanız:

KEG

www.kureseylem.org
iletisim@kureseylem.org

Z Yayınıçılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.

■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Büyükparmakkapı Sokak, 16/3 Beyoğlu-İstanbul ■ Baskı: Özdemir Matbaası: Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 242 Topkapı, İstanbul - Tel: 0212 577 54 92 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Yeni iklim raporu felaketleri işaret ediyor

Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli (IPCC)'nin uzun zamandır beklenen "İklim Değişikliğine Uyumun Geliştirilmesi için Ekstrem Olayların ve Afet Risklerinin Yönetimi" başlıklı bilimsel raporun özeti Panel Başkanı Rajendra Pachauri tarafından sunuldu. Raporun tamamı Şubat 2012'de açıklanacak, ancak özeti bile durumun ne denli vahim olduğunu ortaya koyuyor.

■ İlk açıklamalara göre rapor, artık herkesin bildiğini ortaya koyuyor. Sera gazı artışına bağlı olarak küresel ölçekte günlük hem en düşük hem en yüksek sıcaklıklarda artış olduğu dair güçlü kanıtlar var. Buna bağlı olarak pek çok topluluk ve ülke zorlu aşırı iklim olayları yaşayıp, insan güvenliğini tehlikeye atacak durumlarla karşı karşıya kalacak.

■ Daha sert ve uzun kuraklık dönemleri yaşanması mümkün. Tropikal siklonlar ise uzun vadede daha seyrek ve düşük yoğunlukta ortaya çıkabilir. Raporun ortaya koyduğu en kesin veri ise sıcak günlerin daha sıcak olacağı yönünde. "Yüksek emisyon senaryosuna göre bu sıcak günlerin sıklığının dünyanın pek çok bölgesinde 10 kat artması büyük ölçüde imkan dahilinde"

■ Ağır yağışların daha sık meydana geleceği ve tropikal siklonların rüzgâr hızının artacağı da raporda yer alıyor.

■ Raporun başka bir özelliği ise iklim değişikliğine şüpheyle yaklaşanların sıklıkla öne sürdüğü güneşten kaynaklanan ısı değişimi etkilerinin küresel ısınmaya etkisi olduğu tezini önemli ölçüde çürütmesi oldu. Küresel iklim değişikliğinin sera gazı emisyonunun artmasına bağlı insan kaynaklı bir olgu olduğu konusu kesinlik kazandı.

■ 1980 yılında bir kaç dolar yıllık zarara yol açan aşırı iklim olayları, 2005 yılında Katarina kasırgasıyla tavan yaparak, 2010 yılında 200 milyar dolar yıllık zarara yol açtı. Buna ek olarak sayısız can kaybı, ekosistem üzerindeki hasarı ve kültürel mirasa oluşturduğu kayıplar ise cabası.

■ İklim değişikliğinin adaletsizliği bir yandan da kendini coğrafi olarak gösteriyor. Gelişmekte olan bölgelerde altyapının daha hasas olması bu bölgelerde daha ciddi hasarla karşılaşılmasına yol açıyor. Ayrıca 1970 ile 2008 yılları arasında felaketlere bağlı can kaybının %95'i yine gelişmekte olan ülkelerde görüldü.